

mange meget vanskelige Forhold. Jeg fraraader derfor Enhver i dette Dieblif at give sin Stemme for denne Dagsorden. Man vinder — jeg gjentager det — Intet derved, og man giver ikke Danmarks Grundlov den aller mindste større Betydning, end den har iforveien, ved at udslynge en saadan Udfordring til Regjeringen.

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Krieger) har Ordet.

Krieger: Jeg frasalder Ordet.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa det meget Mislige, som det let kommer til at gaae ind paa, hvis det vedtager den foreslaaede Dagsorden, og muligviis vil ogsaa den ærede Forslagsstiller af de saa Ord, jeg skal tillade mig i den Anledning at fremføre, finde sig besvæget til at tage den foreslaaede Dagsorden tilbage. Der blev ved Fredstractaten af 2den Juli 1850 bestemt, at der skulde udnævnes Commissairer, der havde at fastsætte Grændsen; man forudsatte naturligviis, at der gaves en vis bestemt Grændse imellem Danmark og Lybskland; men paa Grund af de Forhold, som i mange Aarhundreder have fundet Sted imellem Landene, er der Tvivl om enkelte Punkter af denne Grændse, Spørgsmaalet maa derfor forelægges disse Commissairer, som ere blevne udnævnte for at afgjøre Grændsespørgsmaalet, og saa maa det vel antages, at det, som de udfinde at være den rette Grændse, ogsaa er det. Disse Commissairer ere ikke blevne enige; de forskjellige Resultater, som de maatte være komne til, kjender jeg ikke endnu. Hvis denne Sag nu videre skal forfølges — og om den behøver videre at forfølges, veed jeg virkelig ikke; jeg er tilbøielig til at antage, at, som Forholdene ere, er det ikke nødvendigt, men der kan jo være forskjellige Meninger derom —, saa gives der ikke retlig nogen anden Maade, hvorpaa man kan blive enig og faae et Resultat, end den, som i slige Tilfælde er sædvanlig, naar der opstaae Tvistigheder

mellem forskjellige Stater, nemlig at voldgive Sagen. Efter Dagsordenen er man nu ikke engang berettiget til at voldgive den uden Rigsdagens Samtykke, men jeg maa ansee det for meget tvivlsomt, om dette er rigtigt. En saadan Voldgivelse kunde jo tildeels betragtes som en Slags Procedure, hvort man jo altsaa fik en Dom om, hvor den rette Grændse er, og naar man gaaer ind paa denne Betragtningssmaade, saa vilde jo ved Voldgiftskjendelsen Intet af det, som lovligt hører til den ene eller den anden Side, være lovligt opgivet. Jeg vil ikke sige, at det er den rette Betragtningssmaade, men kun, at det er en Maade, hvorpaa man kan betragte Sagen, og som ialfald gjør det tvivlsomt, om der er fuld Frihed til at udtale, som antydet i Dagsordenen, at Regjeringen ikke er berettiget at overgive Sagen til Voldgift, uden at have Rigsdagens Samtykke. Der er ogsaa en anden Omstændighed, som gjør det tvivlsomt, om denne Dagsorden er rigtigt. Vil man ikke anvende den Fremgangssmaade, at faae en Voldgiftskjendelse, som er en Afgjørelse ved en Dom, thi man kan ikke paa anden Maade faae Dom imellem Stater —, hvad saa? saa sluttes der jo mellem de to Stater, hvis Grændse der er Spørgsmaal om, Lybskland og Danmark, en Tractat om, at den skal voldgives, og det ligger aldeles ikke for — ialtfald forekommer det mig ikke at være klart, at denne Tractat forud skulde forelægges Rigsdagen, hvorved det altsaa blev nødvendigt at faae Rigsdagens Samtykke, før man voldgav Sagen —, selv om Folgen af den kunde blive, at man mistede noget af det Land, som man troede henhørte til Danmark. Naar Tractater sluttes, skulde de vel i mange Tilfælde have Folkerepresentationens Samtykke, men det foreskommer mig, at det ikke ligger klart for, at dette Samtykke behøvede at indhentes, før Sagen overgaves til Voldgift; det Samtykke, som maatte være nødvendigt, kunde ogsaa faaes efterat Voldgiftskjendelsen var afgivet.